

Vinko Bitenc:

## Citronček

Pravljica o metuljčku

7. Žaba čarovnica

»Kaj zijaš, kvak, kvak!« je zakvakala žaba.

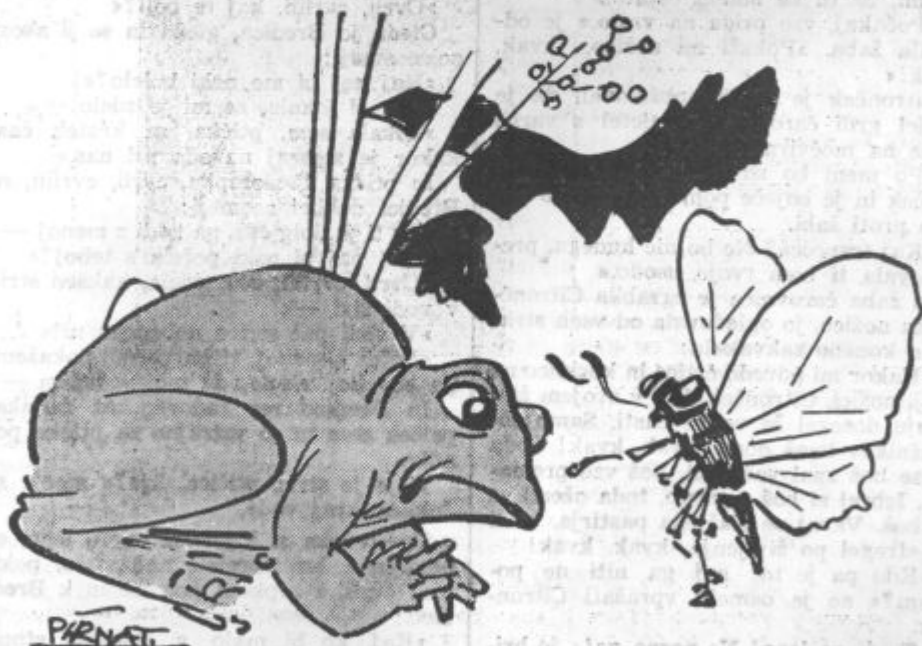
Citronček se je stresel, da se je zazibal bilka.

»Kdo — kdo pa ste, botra?« je za-

to! Vem celo, da si prezgodaj zlezel iz bube, ali ni res?«

»Res je, res,« je zatrjeval Citronček. Besede vsevedne žabe Zgaga so ga navdale s strahom in spoštovanjem.

»Kaj pa se potikaš tod okoli?« je spet



ječjal in ni odvrnil pogleda od neznanega stvora.

»Glej ga, glej ga!« se je zarežala žaba. »Jaz sem žaba Zgaga, čarovnica v žabjem mestu Regaronu. Ti si pa Citronček, a? Kvak, kvak!«

»Kako pa to veste?« se je začudil Citronček.

Žaba je na široko odprla svoje brez-sobe čeljusti.

»O ti presneti frkolin, kakšne se iz-nebi! Žaba Zgaga ve vse — zapomni si

spraševala žaba Zgaga.

Citronček ji je na kratko razložil, kako se je pred hudobnim Aprilom zatekel v podzemsko stanovanje dobrega Čurri-Murija in njegove žene; kako je tam živel in da mu je slednjič postalo dolgčas, pa se je odpravil pogledat po svetu. Zdaj bo tu prenočil, jutri pa da odpotuje dalje.

Žaba Zgaga je postala prijaznejša.

»Všeč si mi, Citronček, kvak, kvak,« je dejala, »zato si mi všeč, ker si se

pogumno počal na pot. Ampak v našem mestu ne moreš prenočiti, kvak, kvak!«

»Zakaj pa ne?«

»Zato, da ne!« se je znova razhudila žaba. Nato je mirneje nadaljevala:

»Pridi bliže, pa boš izvedel, zakaj. Ne boj se, tepček, ničesar ti ne storim. Jaz sem huda le v besedah, glej ga, kvak, kvak!«

Te besede so opogumile Citrončka. Zletel je z bilke na tla in sedel tik pred žabo.

Zdajci se je oglasil žabji zbor iz mlake. Najprej visoki glasovi, potem dolgi, zategnjeni, nazadnje pa basi. Citronček se je prestrašil in hotel zbežati. Pa ga je zadržala žaba Zgaga.

»O ti bojazljivček!« se je zakrohotala. »Saj to je vendar naš slavni zbor. No, coj ima vaje za svoj prvi nastop v radiju, kvak, kvak!«

Citronček bi bil rad povprašal, kaj pomeni to »radio«, pa si ni upal. Rekel je samo:

»Povejte mi, botra Zgaga, kam naj zletim, če tu ne smem ostati?«

»Počakaj, vse pride na vrsto,« je odvrnila žaba. »Pokaži mi nožico, kvak, kvak!«

Citronček je bridko obžaloval, da je verjel grdi čarovnici in zletel z varne bilke na močvirnata tla.

»Po meni bo zdaj,« si je mislil Citronček in je boječe pomolil kosmato nožico proti žabi.

»Kaj trepečes? Ne bo nič hudega, pre-rokovala ti bom tvojo usodo.«

In žaba čarovnica je zgrabila Citrončka za nožico, jo ogledovala od vseh strani in končno zakvakala:

»Kakor mi povedo črtice in kočnice na tvoji nožici, Citronček, boš v svojem življenju dosegel še velike časti. Samo sovražnikov imaš dosti, kvak, kvak! Toda če se boš znal varovati, boš vse premagal. Izbral si boš nevesto, toda oženil se ne boš. Varuj se Kačjega pastirja, ta ti bo stregel po življenju, kvak, kvak!

»Kdo pa je to; saj ga niti ne poznam?« se je osmelil vprašati Citronček.

»Ta je pa lepa! Ne pozna ga!« je hripavo zaregljala žaba Zgaga. »Tega pa nisem mislila, da si še tako otročji. Pa se podajaš na pot! Vsakdo pozna Kačjega pastirja, ki je sicer na zunaj lep, imeniten gospod, toda velik razbojnik. Blisk mu je ime. Stanuje v svojem gradu tam onkraj močvirja. Podnevi se večkrat spreletava nad našim mestom. Prežene in polovi nam vse žuželke, grdoba. No, kaj me gledaš tako debelo, kvak, kvak!«

Citronček je bil kar zamaknjen v pripovedovanje žabe čarovnice. Zdaj se je

ni več bal; postal je pogumnejši, ker je videl, da žaba nima kril. Lahko ji ubeži po zraku, ne mogla bi ga zasledovati.

Dejal je:

»Dobra botra, ali je pa tudi vse res, kar ste mi povedali?«

»Glej ga, glej ga!« se je razkoračila. »Čarovnica Zgaga naj govori neresnico! Primojdevet, kako neverjeten je ta svet! Čak me čak, zdaj te pa nalašč ne pustim odtod, da se boš prepričal, kvak, kvak!«

In je še dostavila:

»Počakaj me tu!«

Stegnila je svoje dolge krake, se zagnala v mlako in zginila v njej.

(Dalje prihodnjič).

Ivan Albreht:

## Našim najmlajšim na vrtu

Sedi na vrtu Bredica, sedi na vrtu ob potoku in joče. Priskaklja k njej ptičica, pastirička — Tresorepka:

»Cvrli, cvrliii, kaj te boli?«

Gleda jo Bredica, gleda in se ji skozi solze smeji:

»Kaj naj bi me neki bolelo?«

»Ker si jokala, se mi je zdelo —«

»Jokala sem, ptička, za kratek čas, kakor je zmeraj navada pri nas.«

In ptička Tresorepka, cvrli, cvrliiii, se Bredici deklici zasmeji:

»Če ti je dolg čas, pa hodi z menoj —«

»Kaj naj bi neki počela s teboj?«

»Cvrli, cvrliiii, boš videla, kakšen stric v vodi živi —«

»V vodi pač strica nobenega ni!«

»Pojdi z menoj, ti ga precej pokažem, pa boš koj videla, da nič ne lažem —«

In Bredico res radovednost zamika, palček sesa in se vztrajno za ptičko pomika.

»Kje je stric, ptička, kje?« smeje se deklica kraj vodé.

Tresorepka si kljunček opere lepo, se mekajkrat brž spreleti nad vodo, poki-ma: cvrli, z repkom potrese in k Bredici zleti:

»Kaj, ko bi malo v potoček stopila —?«

»Joj, v mrzli bi vodi lahko utonila!«

»Ni treba se bati, te jaz bom rešila —«

»A če potopim se, jih ti boš po prstih dobila —«

»Cvrliiii! Če hušega ni, naj to obve-lja! Kar hiti! Glej, striček že tamle ve-sla —«

Breda hiti. Po vodi res zadnjiški ja-dra čudak in deklici zdi se prav smešen veljak. Le kdo naj bi nemi ta bli posto-

pač? V rokah že kar škarje prevaža s seboj. Počakaj no, striček, in malo postoj, da Breda pogleda, če res si krojač!

»Cvrli, cvrlili«, se ptička na bregu smeji in repek otresa in Bredo uči:

»Veš, deklica, rak je ta spak.«

»Rak? Čemu pa tako svojeglavo molči?«

»Učili so ga, da molčanje pogosto še največ velja —«

Zdaj Bredica gleda, kako se stric rak po vodi sprehaja, za njim postopica in s šibico vrbovo mu ponagaja:

»Stric rak, kako je, kako?«



Oj, ti spak, kako se pod kamen je umaknil urnó! Le čakaj, bo Bredica kamenček zdaj odvalila in te, spaček-krojaček, za škarje ulovila! Le čakaj, rak, rak!

»Cvrli, cvrlili«, se z brega glasi, »če raka bo deklica mala lovila, bo grenke solzice prav kmalu točila.«

Ej, Tresorepka, kaj boš gostolela! Povodnega strica bo Breda ujela in nesla s seboj.

»O joj!«

»Cvrliiii!« se ptička prestraši, a Breda kriči in grenke solze ji polze iz oči. S škarjami rak jo za palček drži.

»Boh! Oh, ptička poredna, pomagaj sedaj —«

»Aj, Breda prevzetna, potrpi in znaj, da striček počne to za kratek le čas, kakor je stara navada pri nas —«

Cvrli, cvrlili, ptička-porednica proč odfrči, Bredica v vodi na ves glas kriči, mama iz hiše pomagat hiti in raka zagleda, ki Bredo drži.

»Viš, Bredica, prej si brez vzroka jokala«, se mama smehlja, ko je konec gorja, »zato te je ptička tako kaznovala, da te je raku med škarje speljala —«

Prstek nabrekli si deklica gleda, na ptičko je huda, na raka, na vse, samo na mamico svojo pa ne. — Pst, pa še to: Breda zdaj ve, da za kratek čas jokati nič več ne sme —

## Veliki voz

Živel je pobožni kmet Božidar, ki ni poznal hlímbe in je bil res dobrotá sama. Imel je voz, ki je bil čudovit, saj je brez konj dirjal po polju in cesti ter prevažal poljske pridelke. Kadar je bilo treba orati, je Božidar odključil sprednji dve kolesi, pritržil tje plug in že je oralo samo zdrknilo po polju, oralo zemljo in jo zrahljalo kakor noben drugi plug ne. Božidar je nato samo posejal seme in že je bilo delo opravljeno. Njegovo seme je bilo vedno zdravo. Leto za letom je več pridelal, leto za letom je bila njegova zemlja rodovitnejša in leto za letom je več razdal siromakom. Kdor je bil reven, je prišel k Božidaru in obdaril ga je, kdor je bil žalosten, ga je potolažil, kdor je obupaval, ga je pomiril.

Pa se mu je zazdelo, da še premalo daruje siromakom, zato je razglasil, naj pridejo sami in si vzemo, kar kdo potrebuje.

In prišli so in pričeli prazniti njegove kašče in shrambe.

Božidar jih je gledal, si gladil brado in si dejal:



»Dobro delate bratci mili! Toda, če pojde tako, mi boste prav vse spraznili!«

Ker pa je bil dober človek, si je mislil:

»Vzemite in uživajte! Če mi vse porabite, pa pridem sam k vam in vas poprosim. Dali mi boste in spet bo vse lepo in dobro na svetu, saj mi je zadovoljnost srca dražja od vse bogatije sveta!

Res so siromaki spraznili vse zaloge in mu pustili prazne kašče in kadunje.

Pa je šel sejati in potreboval je žita. Stopil je k sosеду, ki je bil nekdanji revež, pa je zabogatel z Božidarjevim žitom. Prosil ga je:

»Taka je božja volja! Prej je bilo moje, zdaj je tvoje! Nisem ti gledal na prste, vzel si kar in kolikor si hotel, saj sem te sam povabil in ti dovolil. Zdaj mi pa daj le toliko, da posejem svojo zemljo. Jeseni bova spet lahko delila, saj bo za mene itak mojega žita preveč!«

Sosed ga je začudeno pogledal:

»Ne vem, kako to misliš prijatelj? Jesen je še daleč in vreme je nestanovitno. Mar veš kakšna bo letina? Ali si si jo že zagotovil pri bogu in veš, da bo dobra? Bratec ne morem ti dati, čeprav bi ti rad dal!«

Božidar se je začudil, toda njegova duša je bila močna in dobra, zato je mirno odgovoril:

»Če dvomiš bratec, naj bo! Bodi sreča s teboj! Še so drugi, ki mi bodo pač zaupali, se vdali v božjo voljo in mi dali žita, da ga posejem, kajti vsako leto sem več pridelal in vem, da me tudi letos bog ne zavrže!«

In šel je k drugemu sosеду, k tretjemu in dalje, a vsak ga je zavrnil, da mu ne more posoditi žita.

Božidar je postal žalosten in potr. Njegova čudovita kola so mu vso zemljo zrahljala, da je bila drobna kakor prah, mastna in rahla kakor maslo. Otožen se je napotil domov. Ker ni imel kaj sejati, se je vsedel na svoj voz in vzdihnil:

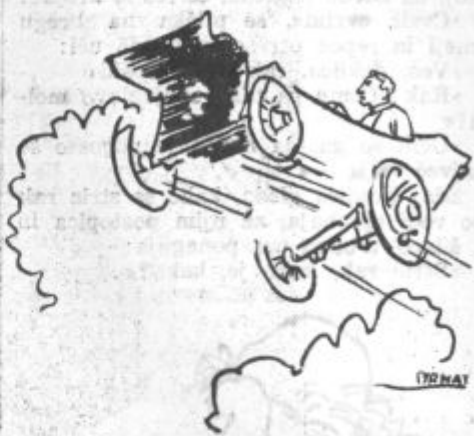
»Čudežni voz, pelji me po svetu iskat poštenih in dobrih ljudi, ko jih najdem, se vrnem!«

In vozil se je po svetu, a nikjer ni našel usmiljenja.

Božidar se je vrnil domov utrujen in star. Opazil je, kako so si sosedje premaknili mejnike v njegov svet in mu ga skrčili, bolelo ga je srce, a molčal je in molčali so sosedje, ker so vedeli, da je prevelika dobrota sirota in jo lahko poljubno izkoristijo.

Sedeč na svojem vozu je zaprosil Božidar boga naj ga popeljejo kola tja, kjer je pravica in usmiljenje.

Voz je potegnil. Tedaj je zadivjal nad zemljo vihar, vsul se je divji dež, a kola so splavala visoko pod nebo.



Ko je šel tujec drugi dan mimo vasi, kjer je živel pobožni kmetski Božidar, je ni bilo nikjer, jezero je ležalo tam in je poplavelo naselje in polja daleč naokoli. Zvečer so pa zasijala nad jezerom zlata zvezdnata kola in to je bil Veliki voz, čudovito vozilo kmetski Božidara, ki ga je vzel bog v nebo.

## Kako je Mihec hotel zadržati Savinjo

Sedemletni Mihec se je lepega dne napotil v Logarsko dolino, kjer je pomagal stricu pri sekanju dreves. Pot ju je privedla tudi k Rinki, kjer izvira Savinja. »To je torej Savinja,« je pomislil Mihec, ko je zagledal majhen potok, ki je bil tako plitek, da je komaj pokrival



kamenje v strugi. »Nu, v Celju so pa tako ponosni na Savinjo! Zagodel jo bom Celjanom!«



In kaj je napravil Mihec?

Nanosil je mnogo kamnov v strugo in zajezil vodo, da ni mogla teči dalje. »Zdaj v Celju gotovo ne teče Savinja,« si je zadovoljno mislil Mihec, »splavarji ne morejo pluti po nji, kopalci nimajo vode, da bi plavali!« Tedaj je pa stric poklical Mihca, češ, naj mu pomaga pri

delu. Mihec je za trenutek premišljeval, kaj bi storil, potem pa je velikodušno zmetal kamenje na breg, in voda je spet veselo tekla svojo pot. »Tako, ponosni Celjani, naj bo. Kar imejte spet svojo Savinjo!« In Mihec se je čutil mogočnega in velikodušnega, da nikoli tega...

Manica:

## Navihanec Čorga

Občinski pastir Čorga je bil velik hudomušnež. Čeravno že starček, vendar je imel posebno veselje kogarkoli malo podražiti. Seveda le za šalo.

Nekoč si je pri čevljarju šivcu dal pomeriti čevlje.

»Ti še vprašuješ, glej ga, glej! Torej čevlji, novi šele včeraj, pa imajo že luknje. Kdo bi se ne jezil!«

»Ni res,« zarjove šivec »Pojdi ponje! Takoj pravim, mi jih prinesi, da vidim!«

»Hentaj no,« se zasmije Čorga, »če-



»Ampak napravi mi močne in nepremočljive, če hočeš, da te bom pohvalil in priporočil tvoje delo,« je dejal čevljarju.

Šivec je pokimal ter se takoj lotil dela. Ko so bili čevlji gotovi, jih je Čorga vzel in tudi pošteno plačal. A že drugi dan se je spet zglasil in nadri šivca:

»Lep kopitar si ti, res! Tebe bom pa že vedel priporočiti. Da te le sram ni!«

Čevljar je skočil pokonci.

»Kaj gobezdaš? Povej, kaj ti ni všeč pri čevljih?«

mu bi hodil ponje! Saj jih imam na nogah. Poglej jih! Sicer pa res ne vem, zakaj se tako repenčiš, če trdim, da imajo čevlji luknje. Saj jih vendar morajo imeti. Kje zlomka naj pa vtaknem nogo v čevljev drugje, kakor skozi luknjo?!«

To rekiš, je bil hudomušni Čorga že v veži, kar je bila njegova sreča, kajti v vrata, ki jih je komaj utegnil zapreti, je štrbunknil težko okovan čevljev.

»Če bi me bil zadel pa tisti škarpet,« je Čorga potem pravil sosedom, »bi bila pa zdaj luknja ne le v čevljih, nego tudi v moji stari glavi!«

# JUTROVČKI PIŠEJO

**Dragi stric Matic!** Nedavno tega pred tisoč leti je živel na Triglavu narod z imenom Perutniki. Ti ljudje so bili podobni današnjim, a bili so vse drugačni, imeli so peruti in hranili so se s kamenjem. Njihov vladar je bil Smuk, ta je moral plačevati ljudem davke in se ravnati po postavah, ki so jih dajali ljudje. Jaz še pomnim, kako je enkrat napadel Perutnike divji narod Debelušci. Ti so bili zelo debeli in vedno siti, a so kmalu omagali, to jih je tako ujezilo, da so podrli Triglav in z njim tudi Perutnike, ki so imeli vse polno zakladov. Vse zaklade je pokopalo skalovje. In vse kar nas mora spominjati na Perutnike je samo Bogatin, kjer so perutniški zakladi, ki jih čuva Zlatorog.

**Skvarča Vlado, uč. V. a razreda,  
Zagorje ob Savi.**

**Škrat in otroci.** Na poljanah blizu velike doline so se igrali otroci. Zdajci prileti k njim škrat. Otroci se ga ustrašijo in hočejo zbežati. Škrat je pa zgrabil otroke in jih odnesel v peklenko brezno. To so videli štokrlje, ki so hitro letele za škratom, da bi mu vzele otroke. Škrat je bil pa zelo zvit in se je štokrljam skrtil. Vendar pa mu vsa zvižaja ni nič pomagala, naposled so ga štokrlje vendarle ujele, mu vzele otroke in z njimi odletele na zemljo. Jaz sem jih videl, kako so letele nad vasjo in se naposled spustile v dolini.

**Šval Franc, uč. V. razr.  
v Veliki dolini p. Jesenice D.**

**Dragi stric Matic!** Nekaj nemogočega sem doživel, kar Ti tukaj opišem. Danes, v sredo, sem si naredil majhen aeroplan, ki sem mu dal ime »Lojze«. Vsedel sem se vanj in pozelel v višave. Takoj se je vzdignil »Lojze« in v hipu sva bila pod oblaki. Zagledal sem svetega Elijo, kako se vozi z belimi konji in ognjeno kočijo po črnih oblakih. Pozdravil me je in rekel, da me pozna od takrat, ko sem nastopil s tovariši-sokoliči v Radomljah. Tisti dan se je vozil tam blizu okoli, ker je bil zelo radoveden. Vprašal sem ga, zakaj je v ponedeljek, ravno čez nas vozil. Povedal je, da so se mu konji splašili, ker je bilo vroče in muhe sitne. Ko je vozil čez Šmarno goro, mu je pretrgalo plašč. Ledeni biseri so se

mu vsuli na naše hiše, polja in vrtove. Poslovil sem se od sv. Elije ter odletel nad Ljubljano. Takoj sem spoznal mojega ateka izmed drugih delavcev v Ljublanici. Brisal si je potno čelo, ker nam s težkim delom služi naš atek ljubi kruhek. Rad bi videl še Tebe, stric, pa naju je veter odpihal nazaj proti domu. Videl sem svoje štiri bratce, ki so se igrali na dvorišču. Zraven sta bila Pavlovčeva, Andrejček in Dalko, ki z njima stanujemo skupaj. Slišal sem mamo, ki je vprašala Pavlovčevo gospo, če me je kaj videla. Tisti hip pa sva priletela z »Lojzetom« pred njo. In spet smo bili srečno vsi skupaj. — Lepo pozdravlja Tebe striček in vse Jutrovčke

**Janko Špende, uč. II. razr. drž. osnovne  
šole na Ježici pri Ljubljani.**

**Nemogoča zgodbica.** Nedavno tega sem pasel povodne konje ob reki Rorton. Pri nekem tolmunu sem zakuril ogenj in si kuhal obed. Tedaj je pridiral mimo povodni konj in mi pobil kozico, v kateri sem pekel svoj obed. Drobcji kozice so padli v tolmun. Tedaj je skočil iz vode povodni mož, me zgrabil za noge in me potegnil v vodo. Tam je imel velik grad iz ribjih luskin. V gradu me je imel dve leti zaprtega. Hranil me je s črevi divjih prašičev. Ko me je naposled hotel pojesti sem mu pobegnil. Pred gradom je stalo vse polno polževih hišic. Skrtil sem se v eno izmed njih in se tako rešil.

**Gorenc Franc, uč. IV. razr.  
v Št. Rupertu na Dol., Kamnje 17.**

**Dragi stric Matic!** Pri nas na vrtu imam lepo drevo. Deblo tega drevesa je rdeče barve, listi so pa beli. Ko je minila jesen in je prišla za njo pomlad, je začelo drevo cveteti. Cvetje je bilo višnjevo in rumeno. To drevo je jeseni rodilo sladoled. Ko je bilo konec zime, smo imeli že polne srambe sladoleda. Nekaj ga je še ostalo na vejah. Vzela sem palico in sem ga šla klatit.

**Vera Mramor, uč. VI. razr.  
v Velikih Laščah.**

**Dragi stric Matic!** Živel je nekoč slep lovec brez rok. Lepega dne je šel na lov. Z nitjo je ujel medveda, ki je imel tri roge. Razparal je medveda

in našel v njegovih prsih tri srca. Prvo je bilo živalsko, drugo človeško, tretje pa lectovo. Prerezal je prvo srce, v njem je našel vid, prerezal je drugo srce, v njem je našel roke, prerezal je tretje srce — tedaj pa je medved oživel. Lovec z vidom in z rokami pa je srečno odnesel pete in še danes živi, če že ni umrl. Lepo Te pozdravlja in se Ti srčno zahvaljuje za poslano knjigo

**Zdravko Klanjšček, uč. III. razr.**  
Vučja vas.

**Zakaj so zamorci črni?** Ko sem šel 39. februarja 1800. leta na potovanje, sem vzel s seboj dva hleba kruha. Namenjen sem bil na neki kraljevski dvor, kjer so me zelo lepo sprejeli. Najprej so me pogostili s polento, potem so mi pa prinesli čašo medice, napravljene iz komarjev. Potem so me posadili na voz, ki so ga vlekle štiri želve in me odpeljali v slavnostno dvorano. Tudi tukaj so me pogostili s polento, kar me je tako razkačilo, da sem oklofutal vse dvorjane. Zdažci pa sem se spomnil svojih dveh kruhov. Hitro sedem na ladjo in se odpeljem v Afriko, kjer so me že pričakovali zamorci. Povedal sem jim, kako so me sprejeli na kraljevskem dvoru in da so me dva dni pitali s samo polento. Zamorci so se tako razjezili, da so postali od jeze črni. Ustrašil sem se jih, hitro sem zbežal v Ljubljano, naravnost v uredništvo »Mladega Jutra«, kjer sem poročal stricu Maticu svoje doživljaje. Svetoval sem mu, naj nikoli ne hodi v deželo, kjer pitajo ljudi samo s polento.

**Vladimir Babošek, dijak II. r. r. gim.,**  
Jagodina, Šumadija.

**Dragi stric Matic!** V deželi Karamašata je živel nekdanj velikan. Ime mu je bilo Nevem-Kako. Lepega dne je ogledoval svoja polja. Zdažci zagleda veliko žival, ki mu tepta polje. Hitro se spusti z veliko živaljo v boj. V boju sta oba poginila in zato še danes nihče ne ve, kakšen velikan in kakšna žival sta to bila. Lepo Te pozdravlja

**Darko Pinoza, pri Antonu Mikcu,**  
Mozirje.

**Dragi stric Matic!** Danes Ti pišem v tretjič, ker si me že dvakrat privoščil svojemu požrešnemu košu. (Dragi Poldi! Če bi bil pazljivo prebiral »Mlado Jutro«, bi že davno vedel, da koša sploh nimam in da romajo pisma Jut-

rovčkov v peč — toda zmerom brez moje krivde. Torej Tvoj prvi stavek ne drži in sodi tudi med nemogoče zgodbice. Lepo Te pozdravlja stric Matic.) Ko smo se zvečer zgodaj zbudili in po pesku in travi kotali, smo z očmi poslušali in z ušesi gledali, kako so naše male pipike klicale in vabile koklje in peteline v hlev. Naš sosedov dojenček-novorojenček je začel prepevati in zabijati svojo staro mamo. Mačke so bežale v mišje luknje, da jih miši ne bi ulovile. Mojemu prijatelju so čevlji otekli, moral je poslati zdravilo po dečka, da se je čevelj spravil v nogo.

**Poldi Korenjak, Pobrežje**  
pri Mariboru, Aleksandrova cesta.

**Nemogoča zgodbica.** Bilo je v petek, prve dni leta 4860. K meni je prišel po glavi moj prijatelj. Namenila sva se na daljno potovanje. Zajahala sva dva brenclja in zletela kakor jastreba v deseto deželo. Pristala sva na hribu, iz katerega je bruhalo lava. S seboj sva imela tudi nekaj krompirja. Užigalic nisva imela, zato sva vrgla krompir kar v žrelo ognjenika, da se je tam spekel. Ko je bil krompir pečen, nama je kar sam v usta poskakal. Te dobre jedi sva se tako najedla, da sva bila težka ko sod in se nama je začela pod nogami vdirati zemlja. Ko sva bila že sedem kilometrov pod zemljo, sva se začela tudi bati za življenje. Skočila sva hitro po top in sva razstrelila zemljo, da sva se lahko rešila. Brenclja sta od strahu poginila. Pečeni krompir, ki nama je ostal, sva prodala, in zanj dobila kamelo. Hitro pospraviva svoje reči kameli v grbo, potem pa hajd domov. Potovala sva po morju in prišla 34. februarja l. 4861 srečno domov. Potovanje je bilo krasno. Če želiš, dragi stric Matic, Te vzameva prihodnjič s seboj.

**Anton Gorenc, uč. ? razr.,**  
Št. Rupert pri Mokronogu, Kamnje 17.



Ivan Albrecht:

## Na polju

Prepelica sredi žita,  
z zlatom krog in krog ovita,  
poje in se veseli,  
da ga ima pet pedi.

Kos-možak, pod grmom skrit,  
v črn plašček je zavit:  
»Ti ga imaš pet pedi,  
meni se pa — kljun zlatil«

Solnce vrh neba se smeje,  
prepelico, kosa greje:  
»No, brez mene bi vidva  
ne imela nič zlata —«

## Tri zgodbe

Kmetica s petelinom pod pazduho je vprašala stražnika v mestu: »Ali mi lahko pokažete, kam moram iti, da pridem do kakega urarja?«

»Kaj pa hočete pri urarju s petelinom?« je vprašal stražnik.

»Upam, da mi bo lahko popravil petelina,« je jela živahno pripovedovati kmetica. »Poprej je zmerom ob petih zjutraj zakikirikal, zdaj je pa že teden dni, kar šele ob sedmih zapoje!«

★

Mama: »Mirko, nikoli ne smeš odložiti kake stvari na drugi dan, če jo lahko že danes opraviš!«

»Nu, mamica, če je tako, bom pa danes pojedel potico, ki si jo spekla za jutri,« se odreže nadebudni sinko.

★

Neki gospod vpraša ribiča: »Kje je umrl vaš oče?«

»Na morju, ko se je parnik ponesrečil,« je odgovoril ribič.

»In kje je umrl vaš stari oče?«

»Na ribolovu. Bil je s čolnom daleč zunaj na morju, ko se je nenadoma dvignil močan vihar, ki je prevrnil čoln, in so vsi ribiči utonili.«

»In vaš praded?«

»Tudi on je izgubil življenje na morju!«

»Nu,« je menil gospod, »če bi bil jaz na vašem mestu, ne bi šel nikoli na morje!«

Ribič se je nasmehnil in vprašal gospoda: »Kje je umrl vaš oče?«

»V svoji postelji.«

»In vaš stari oče?«

»Tudi v postelji. Dolgo je ležal bo-

tan, naposled ga je pa zadela srčna kap.«

»In vaš praded?«

»Tudi ta je umrl v postelji.«

»Vidite, če bi bil jaz na vašem mestu, ne bi šel nikoli v posteljo!« se je zasmejal ribič.

## Če še ne veste

Nil je dolg 6400 km; Volga je dolga 3695 km; Donava je dolga 2840 km.

Rdečo in višnjevo barvo najdete skoraj v vseh evropskih državnih zastavah. Šele sto let je minilo, odkar so našli karbolovo kislino, ki je važen pripomoček v zdravilstvu.

Singapore je edino velemesto, ki leži v bližini ravnika. Mesto ima skoraj tri sto tisoč prebivalcev in je glavno pristanišče južne Azije.

## Rešitev križanke »Skodelica«

Vodoravno: 1. rubin, 6. žrebe, 7. Ada, 8. dar. Navpično: 1. rž, 2. urad, 3. beda, 4. Ibar, 5. ne.

## Kdo bi rad imel ves letnik 1933

## „MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar!

Ves letnik ima 424 strani in je okusno vezan v platno. Na svojo zalogo opozarjamo posebej vse šolske in druge knjižnice.

## Vezani letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

## NAROČILNICA

Podpisani naročam ..... izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Naročnikovo ime in točni naslov:

---



---



---



---



---



---



---



---



---



---